

Nederengels van Rutte is voor Britten pure poëzie

Mark Ruttes weigering om 'iemand in slijm te veranderen' zorgde voor enige verwarring onder Engelstalige journalisten. Het fenomeen *Dunglish*, een vrolijke mix van Nederlands en Engels, leidt regelmatig tot hilarische taalmissers.

Bob van Huët
Hans Nijenhuis

Den Haag

It's not to slime with you", zei Mark Rutte tijdens zijn persconferentie voor de Navo-top en je zag bij de Engelstalige journalisten een milliseconde kortsluiting in de hersenen. *Slime?* Slijm? Wilde de secretaris-generaal van de Navo soms iemand veranderen in een slijmerig wezen als in de film *Ghostbusters*? Rutte wilde zeggen: „Ik probeer je niet te paaien.” Maar dan op z'n Hollands.

Maarten H. Rijkens (78) schreef een boek over dit soort heerlijke taalgestuntel. De oud-directeur bij Heineken is de auteur van de klassieker *I always get my sin* (500.000 exemplaren, ruim zestig drukken), waarin hij ons confronteert met de aandoenlijke en steevast goedbedoelde taalmissers van Nederlanders in het Engels. Dat *Dunglish* (een samentrekking van 'Dutch' en 'English', ook wel bekend als steenkolenengels) leidde tot klas-

siekers als 'Do not throw away the baby with the bathwater'. Voor ons volkomen logisch. Voor een Brit? Pure poëzie.

In de perszaal onder het World Forum in Den Haag is geen buitenlander te vinden die moeite heeft met het Engels van de secretaris-generaal. „Ben je gek? Rutte hoort bij de top 1 à 2 procent van Engelssprekenden, als je mensen wier moedertaal Engels is niet meerekent”, zegt Nick Vinocur van de in Brussel veelgelezen website Politico. „Hij is een verademing vergeleken met wat we verder nogal eens horen in Brussel. Kallas, Von der Leyen, Costa... Nee, geef mij Rutte maar! Hij voelt zich zo comfortabel in zijn Engels dat hij soms wat overmoedig wordt, maar dat hebben wel meer Nederlanders. Dan denkt hij zelf nog dat hij Engels spreekt, terwijl het eigenlijk verengelst Nederlands is. Althans, dat neem ik aan, dat het Nederlands is.”

Michael Birnbaum, voor *The Washington Post* verslaggever bij het Witte Huis, waardeert het dat Rutte grapjes kan maken in het Engels die

ook echt overkomen. „Dat is zeldzaam. Von der Leyen spreekt het misschien ook, maar veel minder vlot. Dat kan ook met haar persoonlijkheid te maken hebben. Ruttes Engels is veel beter dan dat van zijn voorganger Jens Stoltenberg. Die beheerste de woorden wel, maar die correct achter elkaar zetten is nog iets anders dan je vlot uitdrukken in een taal.”

Talenknobbel

Nee, dan Frans Timmermans met zijn vaak geprezen talenknobbel. Hij spreekt zo perfect Engels – geleerd, vloeiend – alsof hij net is afgestudeerd in Oxford. Hij studeerde onder meer in Rome aan de British International School. Knap, maar volgens Rijkens wordt Timmermans op internationale podia echt niet beter begrepen dan Rutte.

Het werkt dus prima, dat charmante, vertaalde Nederlands van de Navo-baas. En klassiek blijft natuurlijk de uitglijder van Joseph Luns, de voormalige Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken (1952–1971)

▲ Mark Rutte spreekt volgens Engelstalige journalisten vlotter Engels dan Ursula von der Leyen. FOTO AFP

Rutte is zo comfortabel in Engels dat hij overmoedig wordt

– Nick Vinocur, Politico

en later secretaris-generaal van de Navo (1971–1984). Het verhaal gaat dat hij deze zin uitsprak tijdens een gesprek met de Amerikaanse president John F. Kennedy, die hem vroeg naar zijn hobby's. Luns zou toen hebben geantwoord: „*I fok horses.*”

Maarten Rijkens herinnert zich een bewindsman die ooit zei: „*How do you do – and how do you do your wife?*” en „*My thanks to your kok*”. Taaltechnisch interessant, maar ook dubbelzinnig. Zoals de Franse president Emmanuel Macron ooit tegen de toenmalige Australische premier Malcolm Turnbull zei: „*I thank you and your delicious wife for your warm welcome.*” Hij bedoelde aangenaam of charmant, maar het kwam over alsof ze een lekker ding was.

Om dat soort uitglijders te voorkomen, spreken Franse en Duitse bestuurders liever in hun eigen taal. Nederlandse premiers of koningen spreken daarentegen altijd Engels in het buitenland. Rijkens: „En meestal gaat dat prima – soms beeldschoon, soms wat stuntelig, maar nooit gênant. Althans, niet voor ons.”